

Noemen we dan ten slotte uit deze zelfde werkperiode nog dit magistrale, in robuuste, spontane streken geborstelde stuk: een azalea met bijzonder breed gedane witte bloemen en blaren in een rood-aarden pot, prachtig in zijn ruig-vochtige kleur, sterk afstekend bij de witte bloemen, die éblouissant uitkomen tegen een donkere gebloemde stof en het in zachte, lange plooien neerhangende, licht-grijze gordijn. Hoe levend, hoe wezenlijk „gegroeid” staat die plant daar; hoe mooi en juist losgelaten is de vorm van bloem en blad! Voor de azalea staat een wit-steenen kan met metalen deksel, helder lichtend boven een Japansch-zwart presenteerblaadje; links groote, geelgroene en roode appels op een wit schaaltje en nog een appel apart met een slank, blinkend mes in het schuin-verkort, ernaast op den voorgrond. In het belangwekkend oeuvre der schilderes is dit stuk een hoogtepunt van sterk bezielde, verrukte aanschouwing en tevens van een tot in de perfectie beheerschte, maar door onverflauwde, innerlijke aandrift voortgestuwde en gedragen penseelvoering.

Veilig kan worden gezegd, dat de nobele en zuivere stillevenskunst van Maria van Regteren Altena, gefundeerd op een volkomen ervaringskennis van het métier, wortelend in eeuwenoude, roemvolle tradities, doch ademend en rijkelijk gedijend in een geheel eigen, persoonlijke atmosfeer van schoonheid, in het kunstleven van onzen tijd, waarin het stillevens gaandeweg zijn rang en aanzien van vroeger weer gaat herwinnen, een belangrijke en rechtmatige plaats inneemt.

